

Децата почнаха да плъскаатъ съ ржце, майкитѣ, плачеха високо, Ана стоеше на сцената вкаменена отъ изненада. Само сълзитѣ ѝ се стичаха по бузитѣ. Но тия сълзи сега не бѣха така горчиви, тѣ се лѣеха отъ очитѣ ѝ, сякашъ изливаха една голѣма мжка. И така леко ѝ ставаше на душата, че тя вдигна мокрото си лице къмъ лицето на учителя и се засмѣ — щастлива, безкрайно щастлива . . .

Идилія